

První snůh všechno zvýraznil.

Svobodu křovin.

Čtvereční metry jednopokojových bytů.

Tenkost dětí

z rozdělených rodin.

Sýkora vletěla do mého strachu z toho,

že kdybych teď umřel,

bylo poslední moje slovo

lůj.

Chlapče!

Viděl jsi mě,

jak si nesu plnou láhev.

Díval ses mi pozorně

na prsty.

Poslouchal jsi,

jak volové kácejí ořešáky v ulici

jeden za druhým,

aby město vypadalo nově.

Včera ti na internetu někdo nabízel

další život.

Mačkal a hladil jsi

svoji čepici,

když se mě tvá matka ptala,

jestli mi něco říká láska.

Máš její oči a moje prsty.

Jsi připraven,

chlapče.

Ještě počkej,

teď kouř z ranní kantýny

stoupá do zmateného pruhu slunce

a mění se

v oranžový kouř.

Dneska u řeky
řval jsi něco na mě
přes kalné peřeje
a nebylo ti rozumět,
znělo to jako

Darmata!
Ochcaná darmata!

Řeka byla strašně dlouhá,
řval jsi na mě,
chlapče,
mával nahnílou větví
a oči jsi měl doširoka otevřené.
Jako úvěr.

— — —

Nachystal jsem
rajčatový salát na balkóně
v tomhle poddolaném městě.
Budeš si to pamatovat?
Vzpurňá kusová červeň
ve skle misek
na kraji betonové římsy
v srpnu.
Zkrátka slavnost.

Lhal jsem ti po celý čas,
chlapče,
že se netahám s marností.
Že usínám chvíli po tobě
a nepekelcuju po samotách
s varletem holé žárovky u stropu.

Lhal jsem ti,
že chlístance po stěnách
jsou dobré mapy,
že jsem četl smlouvu se světem
a že je psána srozumitelným písmem,
podobným matčinu rukopisu.

Lhal jsem.
Jen rajčata na betonu
jsou pravda.